

**PRIDI IN BOŠ
VIDEL/A!**

Refleksija

»Poglej se že, kakšen-a si!«

Mar mi ni to kdaj rekla, mama, oče, prijatelj, ... ?

In njegove besede niso zvenele najlepše. Šel sem in se pogledal v ogledalo ter videl – morda popravil, kar jih je motilo.

Lepši sem, kot me vidijo oni. (Ali pa tudi ne.)

Pred samim seboj in pred Njim (Gospodom namreč) si upam biti tak, kakršen sem; smem biti tak kakršen sem.

In ogledalo moje duše preteklega meseca: kako se vidim?

Katera mi je bila zvezda vodnica v tem mesecu? Kako me je Gospod vodil in usmerjal preko Svetega pisma, spovedi, pogovora z duhovnim spremljevalcem, v vsakdanjem življenju, ... ?

Uvod

Kolikokrat v življenju sem že bil radoveden, želel videti, otipati, slišati, okusiti, ... nekaj, kar se mi je predstavljalo kot lepo, vabljivo ... Želel sem spoznati, nekoga, ki se mi je zdel privlačen, zanimiv, o katerem sem slišal nekaj, kar je v meni zbudilo zanimanje ...

Učenca sta to začutila ob mimoidočem Jezusu. To, kar sta o njem slišala, ali bežno videla, je v njiju vzbudilo zanimanje: Kdo je ta človek? Želela sta ga spoznati.

Pridita in bosta videla. Pridi in poglej.

Tudi jaz sem tu – ta večer – na DUŠI – da bi Ga videl ... in v odsevu Njegovega obraza zagledal svojo podobo ... Tudi mene vabi: Pridi in poglej! Poglej Me, kdo sem ... in kako vidim tebe, tvoje življenje, ... Da, Gospod tu sem, in odpiram vrata svojega srca Tvojemu Svetemu Duhu ... Pridi, Sveti Duh, razsvetli me, da spoznam Gospoda, da spoznam sebe, ...

Pridi, Sveti Duh

Evangelij: Jn 1,35-42

Kontekst prej: 29 Naslednji dan je zagledal Jezusa, da prihaja k njemu, in je rekel: »Glejte, Božje Jagnje, ki odvzema greh sveta. 30 Ta je tisti, o katerem sem rekel: Za menoj pride mož, ki je pred menoj, kajti bil je prej kakor jaz. 31 In jaz ga nisem poznal, vendar sem zato prišel in krščujem v vodi, da se on razodene Izraelu.« 32 In Janez je izpričal: »Videl sem Duha, ki se je spuščal z neba kakor golob in ostal nad njim. 33 In jaz ga nisem poznal; tisti, ki me je poslal krščeovat v vodi, mi je rekel: »Na kogar boš videl prihajati Duha in ostati nad njim, tisti krščuje v Svetem Duhu.« 34 In videl sem in pričujem, da je ta Božji Sin.«

Odlomek

35 Naslednji dan je Janez spet stal tam in še dva izmed njegovih učencev. 36 Ozrl se je na Jezusa, ki je šel mimo, in rekel: »Glej, Božje Jagnje!« 37 Učenca sta slišala, kar je rekel, in odšla za Jezusom. 38 Jezus pa se je obrnil, in ko je videl, da gresta za njim, jima je dejal: »Kaj iščeta?« Rekla sta mu: »Rabi kje stanuješ?« 39 Rekel jima je: »Pridita in bosta videla.« Šla sta torej in videla, kje stanuje, ter ostala pri njem tisti dan. Bilo je okrog desete ure. 40 Eden od teh, ki sta slišala Janezove besede in šla za Jezusom, je bil Andrej, brat Simona Petra. 41 Ta je najprej našel svojega brata Simona in mu je rekel: »Našli smo Mesija« (Maziljenec). 42 Privedel ga je k Jezusu. Jezus je uprl pogled vanj in rekel: »Ti si Simon, Janezov sin. Imenoval se boš Kefa«

Kontekst potem: 43 Naslednji dan je Jezus hotel oditi v Galilejo. Našel je Filipa in mu rekel: »Hôdi za menoj!« 44 Filip pa je bil doma iz Betsajde, iz Andrejevega in Petrovega mesta. 45 Našel je Natánaela in mu rekel: »Našli smo njega, o katerem so pisali Mojzes v postavi in preroki: Jezusa, Jožefovega sina iz Nazareta.« 46 Natánael mu je dejal: »Iz Nazareta more biti kaj dobrega?« Filip mu je rekel: »Pridi in poglej!« 47 Ko je Jezus videl, da Natánael prihaja k njemu, je rekel o njem: »Poglejte, pravi Izraelec, v katerem ni zvijače.« 48 Natánael mu je dejal: »Od kod me poznaš?« Jezus mu je odvrnil: »Preden te je Filip poklical, sem te videl, ko si bil pod smokvinim drevsom.« 49 Natánael mu je odgovoril: »Rabi, ti si Božji Sin, ti si Izraelov kralj.«

Poslušanje: katera vrstica me nagovori.

Osebnostno branje: v tišini ponavljam stavek, ki me nagovarja.

Deljenje: na glas preberem to vrstico.

Razlaga: iz razlage poskušam razumeti kontekst in pomen besedila.

Premišljevanje: kaj je sporočilo za moje življenje.

Razlaga

Janezova učenca iz odlomka sanjata o sreči, zato jima Jezusov mimohod ne uide. Vodila ju je radovednost in želja po iskanju nečesa novega. In tisti, ki gre mimo je Jagnje Božje. Janez Krstnik ga je prepoznal in na njega pokazal. Iz Janezovih beseda sta začutila, da je Jezus morda tisti, ki ga iščeta globoko v sebi. Da je on tisti, ki bo izpolnil njuna hrepenenja po ljubezni. Ni šlo za matematično gotovost, ampak za intuicijo, ki jo je težko razložiti.

Ko Jezus zasluti njuno željo po sreči, jima spregovori na srce: »Kaj iščeta?« Namesto odgovora sledi suhoparno vprašanje: »Kje stanuješ?«, ki pa pokaže na življenjski problem. Njuno srce je bilo odprto za predloge, zato je Jezusov odgovor ni bil v tem, da jima razloži formulo o sreči, ampak jima ponudi vse, kar ima. Povabi ju, da mu sledita. Bilo je okrog desete ure. Ne pove jima, kaj jih bo vodil in koliko časa bo trajala pot. Edina stvar, ki jima zagotovi, da bosta ostala z njim tisti dan. To je bilo učencema zadostno zagotovilo. Pustila sta vse in odšla za njim.

Sta res ostala pri njem samo en dan? Eden od učencev je bil Andrej. Bil je navdušen in je takoj našel svojega brata Petra in mu brez premisleka razlagal svoja doživetja: »Našli smo Meijsa!« Peter se ni mogel upirati temu navdušenju. Dal se je prepričati in Andrej ga je vodil k Jezusu. Prepoznati Jezusa in hoditi za njim je to, kar da pravi smisel življenja.

Razmišljanje: Pridi in poglej!

Ni boljšega oglaševalca kot je Jezus, če pomislimo le na današnje srečanje učencev z Njim. Jezus odgovori na njuno vprašanje tako, da pritegne pozornost poslušalcev in le delno poteši njihovo radovednost, nadaljnji koraki pa so stvar volje in vere v Boga. Jezus se učencema ne razodene takoj v polnosti (pušča človeku svobodo), ampak kot Bog ostane skrivnosten, a vendarle dostopen. Kako? Najprej preko telesa in čutnih zaznav – preko nog (»pridi«) in oči (»poglej«). Prav slednje so človekov najintimnejši organ, saj prodrejo prav v globine srca; a le, če imam vero.

Sv. Pavel pravi: »Zdaj gledamo z ogledalom, v uganki, takrat pa iz obličja v obličje« (1Kor13,12). Ko se pogledam v ogledalo, vidim sebe, hkrati pa lahko zaznam tudi Gospoda, ki prebiva v meni. In ko pogledam bližnjega, pogledam v dva para oči – torej tudi v Gospoda, ki si je izbral bližnjega za svoje bivališče. Le prave »naočnike« si moram nadeti, da vse to sploh opazim. Kakšno »dioptrijo« za ljubezen torej imam? Morda takšno, kakršno so imeli apostoli, ki niso vedno razumeli, da imajo pri Jezusu opravka s pravim Bogom in človekom v eni osebi. Ali pa takšno, da me Jezusovo povabilo »pridi in poglej« spodbudi, da stopim na pot za Njim in spoznam, da je Njegovo obličje že v meni in me gleda z ljubeznijo.

Bog je bližje, kot si sploh lahko mislim ...

MARIJA DOMINIKA MAZZARELLO in HENRIKA SORBONE

Tako je bilo spomladi 1873 v kraju Borgo San Martino.

Bila je gneča. Na ulicah se je trlo ljudi. Vsi so hoteli videti tega duhovnika iz Torina, o katerem se je širil glas svetosti. Nekateri so želeli, naj jih ta sveti mož blagoslovi, drugi so mu želeli poljubiti roko. Don Bosko se je le počasi premikal naprej. Ko je prišel do glavnih vrat in potem na hodnik, je zagledal skupino deklet. Ena od njih ga je gledala, kot da bi bil prikazen. Hotela je videti, kako vendar zgloda živi svetnik. O svetnikih je bilo dovolj napisanega v raznih knjigah, ta tu pred njo pa je čisto pravi in še kako živ! Široko razprte oči, iz ust pa ni prišla nobena beseda. Le ponižno mu je poljubila roko. Don Bosko se je zazrl v to dekle, nekaj časa mu je pogled zastal, nato pa ji je rekel:

»Vi greste v Mornese.«

Dekle ga je začudeno pogledalo.

»Kaj pa je to – Mornese?«

»To je en lep kraj,« je rekel sveti mož. »Zdaj grem h kosilu, kasneje pa se vidimo.«

Ko je dekle ugotovilo, da tudi svetniki jedo kosilo, je don Bosko že odšel. Ta dogodek ni neka izmišljena bajka. Don Bosko ni sanjal samo ponoči, ampak včasih tudi podnevi. Velikokrat mu je bilo dano, da je predvidel, kaj se bo zgodilo s kakšnim fantom v oratoriju. (...) Zato se je tako tudi zgodilo. Najstnica na hodniku, skrita v množici vrstnic, je bila Henrika Sorbone. Zakaj je prišla v Borgo San Martin, smo povedali: ker je želela videti živega svetnika. (...)

Potem ji je don Bosko rekel tistih nekaj besed in zdaj je naša osemnajstletnica čakala, da svetnik pojé in ji razloži, kaj pravzaprav naj bi ona po njegovem delala v nekem Morneseju. Don Bosko je prišel in sedaj končno poizvedel, kdo sploh je bilo to dekle, ki jo je poslal v Mornese, čeprav jo je prvič videl.

»Bi želeli študirati?

»Moja mama je želela, da bi postala učiteljica. Toda ona je umrla in jaz moram paziti na svoje sestrice.«

»Koliko pa imate sester?«

»Štiri. In dva brata.«

»Niste nikoli mislili, da bi postali sestra?«

»No ... Res je, da je moja svetniška mama Bogu ponudila svoje življenje, da bi se njene hčerke vse posvetile njemu.«

»Dobro. Bomo videli.«

»In moje sestrice? In moj oče?«

»Oh, Božja previdnost bo mislila tudi na vaše sestrice. Glejte: v Morneseju imamo ustanovo hčera Marije Pomočnice. Tam boste lahko študirali.«

»Kdo pa so hčere Marije Pomočnice? So sestre?«

Henrika se je tedaj spomnila na tiste gospe, ki so zjutraj ravnale perilo. Zato je hitro dodala:

»Ampak meni so vseč take sestre, ki so oblečene tako, kot se vidi na slikah.«

Svetnik se je nasmehnil.

»Ja, tiste v Morneseju so točno tako oblečene, kot ste rekli vi, vidite ... Odpravite se tja študirat. Če boste dobri, boste postali sestra in tako naredili veliko dobrega.«

Don Bosko je vedel, kaj dela. Na listek je načekal nekaj besed.

»Dobro. Tole dajte svojemu župniku. In res – pojdite čim prej v Mornese. Nečesa pa ne pozabite: Preden boste vstopili v tisto hišo, pustite svojo lastno voljo pred vrati.«

Naša Henrika hodi proti Morneseju in po glavi so ji gomazele take in podobne misli. Strah in groza. Pa don Bosko je tudi rekel, naj pusti svojo voljo zunaj. Se pravi, da s to voljo res nekaj je in da je njena mama imela prav. In kako bo njeno rešeto držalo vodo?? In kaj če je ne bo???

Na koncu koncev je bilo njeno razmišljanje sklenjeno z globoko mislijo, ki se je glasila: Postati redovnica je praktično isto kot umreti.

Tako je prišla pred vrata, se – kot ji je naročil don Bosko – obrnila na levo ter rekla:

»Tukaj te puščam, moja draga volja. Nameravam namreč vstopiti brez tebe in se okleniti le Božje volje.«

Srce pa je strašljivo razbijalo. Tudi strah bi morala Henrika postaviti pred vrata in reči: »Usedi se in delaj družbo moji volji. Bodi tudi in se ne premakni ... Zdajle se s tabo ne mislim ukvarjati.«

Vrata so se odprla in Henrika je razmišljala, ali ne bo res nikoli – ne živa ne mrtva – prišla od tod ...

Ne boste verjeli, ampak – nihče je ni pojedel! Doživela je prisrčen sprejem. Nihče je ni z vrečo brez dna pošiljal po kamenje in tudi ni ji bilo treba zajemati vodo z rešetom. Nikoli pa ni pozabila na svoje sestre. Ni vedela, ali je naredila prav, da jih je pustila doma ali ne. Dve sta še zelo majhni. Pa

saj ... dve sta pa konec koncev že večji in lahko skrbita za najmlajši. Ampak ... Ona je pa le najstarejša. Mar ni vrsta na njej, da skrbi za male? Kako bo to izpeljala Božja previdnost?

Sestre sv. Ane so bile pripravljene, da sestrice Sorbone sprejmejo v svoji hiši v Torinu. To je bil kar lep predlog. Še posebej zato, ker si Henrika res ni upala vprašati s. Marije, če lahko glede na vse uboštvo v hiši njeni najmlajši sestrici prideta sem ...

Enkrat pa se je le odločila in izrazila svoje dvome predstojnici ...

S. Marija sploh ni izgubljala časa:

»Ne. Zahvali se, Henrika, ljubeznivim sestram sv. Ane, toda tvoje sestrice morajo biti ob tebi. Čeprav je tukaj velika revščina, bomo poskrbele, da jim ne bo nič manjkalo. Najprej naj prideta mali dve ...«

V Mornese sta tako prišli Marjeta s šestimi in Angelika s štirimi leti. Kasneje prideta še dve: Angela in Karlina. In kako se nadaljuje družinska saga? Nebeški nasmešek njihove matere je še bolj zasijal. Vse njene hčere so namreč postale hčerke Marije Pomočnice.

(Vir: Karmen Jenič, Koliko je ura? Življenjepis sv. Marije Dominike Mazzarello (v nastajanju))

Molitev

Gospod Bog, kralj nebes in zemlje, večkrat se soočam s težkimi odločitvami in ne vem katero smer naj uberem. Ti mi daješ svobodo, da se odločam sam. Navdihni me, da sprejem odločitve, ki bodo prave, ne glede na vse. Vodi me, da skrbno pretehtam vse možnosti, vse razloge iz mojega človeškega vidika, nato pa pusti, da se zanesem na tvojo milost in pomoč. Naj ne dvomim in se ne oziram nazaj, daj mi trdnost in modrost, da izpolnim poslanstvo, ki si mi ga zaupal.

Domača naloga

Vsak dan bom šel na srečanje z Jezusom v kotiček svoje sobe, v cerkev (kapelo) ali kakšen drug primeren kraj ter prebral kratek odlomek iz SP ter z Jezusom pregledal svoj dan, odnose, delo, študij, ...